

Tenir o no tenir pressa

Mira, sort que avui som dilluns i no em toca anar a buscar els nets. I que ja tinc el dinar fet, a la nevera. Sempre que vaig a un lloc d'aquests (el banc, el CAP, l'Ajuntament) prefereixo estar tranquil·la i no haver de patir per l'hora.

Sembla que aquest noi no està gaire nerviós. Millor! A les pel·lícules, la cosa es complica si l'atracador perd l'oremus. I la noia de la caixa? La veig molt atabalada, pobreta. Espero que no es vulgui fer l'heroïna i no intenti defensar els diners del banc, que ja em diràs, amb el que li deuen pagar i el que li deuen exigir no crec que valgui la pena.

Segur que l'ensurt em sortirà després, com em sol passar. D'entrada em bloquejo i sembla que no passi res, que estigui ben serena. Em quedo quieta, quasi sense parpellejar, i no bado la boca. El noi m'ha mirat i ja ho ha vist, que per mi no ha de patir.

Això sí, quan arribi a casa ja cal que em faci una til·la doble i m'assegui una bona estona, perquè el cor m'anirà a mil, les cames em tremolaran, i no serviré per a res fins a l'endemà, com a mínim.

Ai! I si, quan s'acabi la història, he d'anar a declarar als Mossos? Amb això no hi comptava. Doncs mira, ara sí que tinc pressa, espero que s'afanyin i ho enllesteixin aviat, mentre encara estic en condicions.

—Nois, en teniu per gaire?

Conxa Saurí